

Als eerste van zeven Engelse Nationale Parken kreeg de groene regio tussen Manchester, Sheffield en Nottingham in 1953 een duurzame bescherming. Bijna 20 jaar geleden verkende ik met mijn toenmalige fietsmaat Steve uit Nottingham de zuidelijke Peak. Bij ons weerzien in mei 2016 bleek Steve fysiek en mentaal veranderd, maar het natuurpark lag er nog even ongerept bij als toen.

→ Tekst en foto's Ward Van Look

Weerzien in het Peak District

High Peak Trail.

Sherwood Forest, thuis van Robin Hood.

Newstead Abbey, een oude Augustijnerabdij.

East-Midlands

Na een nachtelijke overvaart vanuit Zeebrugge staan Julien en ik met de zon op in *Hull*. Deze grote havenstad ligt aan het estuarium van de Humber, die hier meer dan 2 km breed is. De bordjes van Sustransroute 65 richting Selby zijn handig om ons door het drukke stadsverkeer te leiden. Na de oversteek van de imposante Humber Bridge belanden we in de landelijke stilte van Lincolnshire. In dit uitgevlakt graafschap verrassen de milde heuvels van de Lincoln Wolds ons met hun lieflijke aanblik. Geen wonder dat ze erkend zijn als een 'area of outstanding natural beauty'. Op dag twee nemen we ruim de tijd om het interieur van de kathedraal van *Lincoln* te bewonderen. We vallen van de ene verwondering in de andere om zoveel gotische weelde rond het koor, de uitspringende kapellen en de doopvont. Het kerkgebouw is een drukbezochte plek, er is zelfs een

The Peak District

Peak betekent piek of spits, maar steile bergtoppen zijn er niet. De Peacs waren een volk dat hier leefde in voorhistorische tijden. Het Peak District is eerder een milde heuvelstreek, de hoogste bergrug bedraagt amper 643 m. Stel je een rechthoek voor van 65 km op 40 km waarvan de hoeken gevormd worden door Manchester, Sheffield, Nottingham en Stoke-on-Trent. In het gebied wonen ongeveer 40.000 mensen, gemiddeld 15 per km². Het zuidelijk gedeelte, The White Peak, ligt gemiddeld op 300 m en die heuvels vormen de meest zuidelijke uitlopers van het Penninisch gebergte, de rugengraat van Engeland.

Nederlandstalige folder voorhanden en ruim 100 kinderen uit naburige basisscholen nemen deel aan workshops koorzingen, klokkenluiden of religieus tekenen. Buiten wacht ons in de schaduw van de kathedraal een ander prestigieus monument: Medieval Bishop's Palace, de gerestaureerde middeleeuwse residentie van de prins-bisschoppen die de plak zwaaiden van de Humber tot de Thames. Een doolhof van kamers, zalen en kelders doet een uitgebreide hofhouding en administratie vermoeden.

In Sherwood Forest proberen we ons voor te stellen hoe Robin Hood zich hier schuilhield.

Robin Hood County

Na deze brok cultuur terug naar de natuur. We verlaten Lincoln in de regen en volgen lange tijd een oud spoorwegpad. De volgende dag fietsen we bijna onafgebroken op grind- en boswegels. We vertoeven steeds langer in de dichte bosgebieden van Clumber Park, een wandelgebied dat het nog grotere Sherwood Forest aankondigt. Steeds meer oude spoorbermen kruisen ons pad en de reden hiervoor krijgen we te zien wanneer de bossen even terugwijken. In de verte steken twee grijze mijnschachten boven het geboomte uit, trieste getuigen van de steenkoolwinning die Margaret Thatcher rond 1984 definitief lamlegde. Wanneer we Sherwood Forest binnendringen, proberen we ons voor te stellen hoe Robin

Hood en zijn 'merry men' zich hier lange tijd konden schuilhouden. Deze Engelse held uit oude balladen en legenden stal van de rijken en verdeelde de buit onder de armen. Al is het nog altijd onduidelijk of deze volksheld echt bestaan heeft. Ondertussen is het woud fel gekrompen en in stukken uiteengevallen. Vooral mountainbikers voelen zich vandaag op het heuvelachtig parcours in hun sas. Abbey Wood is het laatste stukje Sherwood Forest vóór we Nottingham naderen. Aan de rand van dat bos troont Newstead Abbey, een oude Augustijnerabdij, ondertussen opgeknapt en opgesteld voor bezoekers. Tegen een achtergrond van bospartijen wandelen we langs plantsoenen en vijvers in gezelschap van een fiere pauw.

Terug thuis bij Steve

Om door te dringen tot het hart van *Nottingham* heeft Sustrans enkele slimme trein- en parkpaden samengevoegd tot een bijna verkeersvrije intocht. Toch verliezen we de draad en fietsen we verder op kompas. Een lokale fietser heeft ons zien twifelen en stelt voor om ons naar het centrum te loodsen. Het is inderdaad geen sinecure om het drukke stadsverkeer te trotseren. Achteraf gezien leverde de stadsdoortocht weinig bezienswaardigs op. Onze campingplek aan de River Trent des te meer want aan de zuidrand van de stad is een olympische watersportbaan uitgebouwd met alle mogelijke voorzieningen voor roeiers en kajakkers. De volgende ochtend lacht de zon ons toe terwijl we de Trent en het Nottingham Canal volgen in de richting van *Beeston*. Dit is de belangrijkste plek van de dag, want aan het station heb ik afgesproken met Steve. Herinneringen uit 1997 komen bovendrijven. Toen kwam ik met de trein uit Londen en fietsten

Jaagpad langs het Cromford Canal.

Het Tissington Trail doorklieft de heuvels van het Peak District.

we samen de stad uit langs het kanaal met z'n kleurrijke woonboten. Ik had Steve vier maanden eerder ontmoet op de trein in Oostende. Ik keerde terug van Kent en hij spoorde naar Leuven. Plots word ik teruggeslingerd naar het heden: "Hello Ward!". Daar is ie dan op zijn oudmodische fiets, nog steeds even kleurloos als toen. Na een langdurige en uitbundige omhelzing troont hij ons mee naar zijn appartement waar we aan de hand van foto's plezierige en minder mooie momenten van 19 jaar terug oprakelen. Zijn gezondheid is er spijtig genoeg na al die jaren niet op verbeterd en hij moet het kalm aan doen. "Long-distance-cycling isn't for me anymore, Ward."

Het trail doorklieft heuvels en trekt in de valleien sierlijke bochten over opgehoogde bermen.

Up to the White Peak

Terug op het jaagpad blijf ik met een dubbel gevoel achter. Het weerzien met Steve was prettig, maar werd toch overschaduwd door zijn minder goede gezondheid. Plots herken ik – alsof het gisteren was – op een waterkruispunt het Erewash Canal waarlangs we toen onze vijfdaagse naar de Peaks begonnen. Vandaag fietsen Julien en ik echter naar Derby, nog steeds langs Sustransroute 6. In en rond de stad zijn de relictten van de industriële revolutie, die in de Midlands begon rond 1760, nog tastbaar in de vorm van kluwen oude spoorlijnen en kanaalaftakkingen naar 'old factories'. In de

stad is alleen de kathedraal de moeite waard en van zijn interieur kikkert Julien als kerkenfa-naat op. We doen wat inkopen in het stadscen-trium en eenmaal buiten de stad zetten we ons tentje in een sportpark. De paella smaakt heerlijk bij een fles wijn.

Tissington Trail

De volgende dag kunnen we vanaf een oud spoorwegpad de eerste heuvelrondingen van de Peak zien. Na een picknick op het kasteeldomein van *Sudbury* verlaten we het laagland en fietsen we de heuvels op naar *Ashbourne*, dé poort tot White Peak. Om zonder veel inspanning te genieten van de verlaten landschappen is het 21 km lange spoorwegpad dwars door de Peak een weldaad voor fietsers. Het is genoemd naar Tissington, het enige dorpje dat je onderweg aandoet. Van 1899 tot 1963 werd op dit goederenspoor kalksteen vervoerd uit de plaatselijke steengroeven. Het trail doorklieft heuvels en trekt in de valleien sierlijke bochten over opgehoogde bermen. Als een kasteelheer vergezeld door zijn rentmeester Julien inspecteer ik op een (ijzeren) paard mijn lageregelegen landgoederen die zich in groene, golvende bewegingen uitstrekken tot de nevelige horizon. Af en toe vraag ik hem naar de opbrengsten van de zeldzame farms die als kleurrijke spikkels verspreid liggen.

Tissington zelf is een 'best kept village' dat ongeschonden uit de middeleeuwen op je afkomt. Het is ook bewust authentiek gehouden want het telt maar één horecazaak en geen enkele souvenirwinkel. Terwijl Julien zich terugtrekt in de stokoude dorpskerk, soes ik weg op een rustbank, bedwelmd door de landelijke rust. Ik droom hoe ik met Steve op het naburige *Manifold Trail* fiets. Op dat spoorpad picknicken we aan een watermolen. Vooral de oude stenen

'packhorse bridge' over de rivier geeft dit hoekje een speciaal cachet. Kinderen spelen in het ondiepe water terwijl hun ouders toekijken. Wanneer we over de brug komen aangebiet, bemerk ik opeens een jongetje in het water. Hij staat in zijn blootje zijn zusje nat te spetsen en de zon verlicht zijn lijfje. Dit tafereeltje is als een schilderij en ik stop snel om dit teder moment op foto vast te leggen. Ik haast me naar het hoogste deel van de brug ...tot Steve me wild staande houdt.

"Remember Dutroux, Ward, don't do it, please", maant hij me aan. "Als de ouders dit ontdekken zullen ze klacht neerleggen". Waarop ik bruusk wakker geschud wordt door Julien.

Slecht nieuws

Na de middag maken we vanuit *Thorpe* een wandeling naar *Ilam* langs River Manifold. Het plaatsje is niet meer dan een handvol huizen rond *Ilam Hall*, een 'stately home' met wandelpark, nu opgevaardeerd tot jeugdherberg en country park. Op een caféterras lees ik op mijn smartphone het bericht dat mijn schoonmoeder is overleden. Daar gaan onze plannen om verder westwaarts te fietsen. Die avond probeer ik mijn vrouw te contacteren maar in ons guesthouse is er geen bereik en onze onwillige gastheer weigert mij zijn vaste telefoon. Dan maar morgen proberen terwijl we onderweg zijn naar het dichtstbijzijnde treinstation. Dat blijkt een fietsdag ver te liggen. Gelukkig kunnen we verder het Tissington Trail volgen tot de verbinding met High Peak Trail. Zonder hellingen vorderen we snel, dus hebben we nog tijd om in de omgeving *Arbor Low Henge* te bezoeken. Ik hoor het Steve in 1997 nog zeggen: "We absolutely have to visit Arbor Low, it's a special place." Hij stelt het voor als het Stonehenge van de Midlands. Achter een boerderij klimmen we

Groene, golvende bewegingen tot aan de horizon.

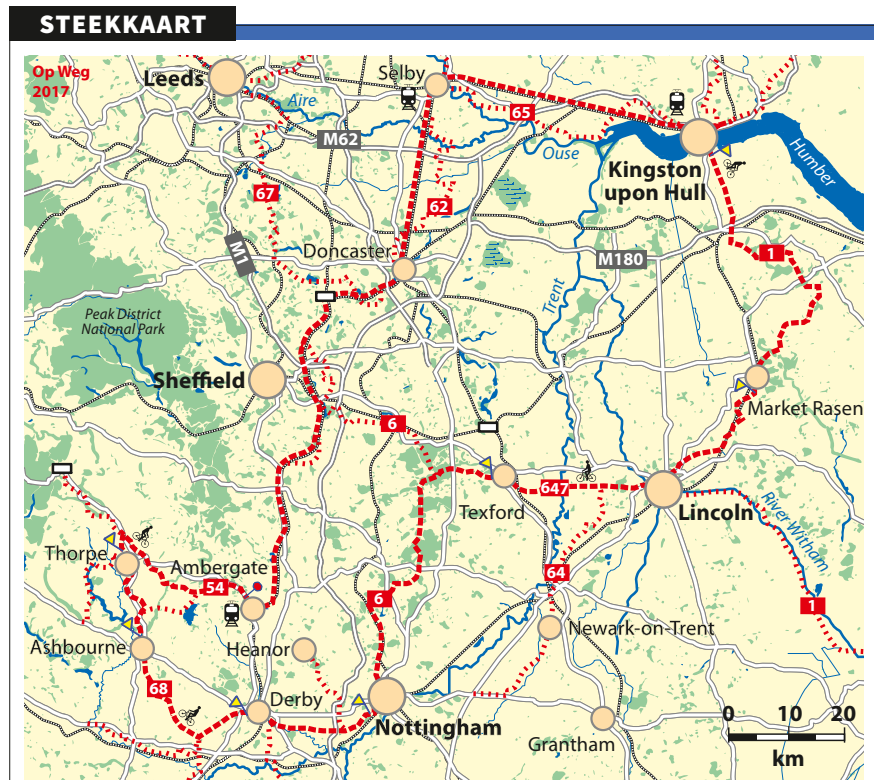

Langs het Nottingham Canal.

naar een plateau. Daar liggen langwerpige rotsstenen in een perfecte cirkel bijeen, met in het midden een reuzegrote platte steen. Ik herinner me nog dat Steve zich languit uitstrekte op deze voorhistorische steen, zijn armen ten hemel gericht. Ook ik richt een smeekbode tot de goden om op deze hoogte belbereik te krijgen, maar tevergeefs.

High Peak Trail

Het spoorwegpad leidt ons naar het vroegere industriegebied van *Derwent Valley*. Op deze grindweg zijn de uitzichten nog spectaculairder en nog weidser dan op Tissington Trail. Of is het omdat het pad ons in een bijna onafgebroken dalende lijn in een zetel meevoert? Toeval of niet maar na 35 km krijg ik aan de rand van het Peak District eindelijk telefonisch bereik. Na een telefoontje met P&O om de overtocht datum te veranderen, kan ik mijn vrouw geruststellen: we komen op tijd voor de begrafenis. Het is pas middag en dus tijd zat om in *Middleton Top* een wereldprimeur uit Englands industrieel verleden te bekijken. The Wheel Pit (1829) is een ingegraven reuzenrad, aangedreven door een stoommachine, dat via een kabel geladen treinwagons uit de lageregelegen Derwentvallei kon omhoog hijsen. Beneden sloot de spoorweg aan op het Cromford Canal, een tweede industrieel wereldwonder uit 1794, slim uitgegraven op de steile rivierflank. We volgen met eerbied voor de geschiedenis het smalle jaagpad. Na 222 jaar is het kanaal bijna helemaal dichtgemodderd en met groen overdekt. In *Cromford* zelf staat de katoenspinnerij uit 1771 van ondernemer Richard Arkwright, de allereerste fabriek van de industriële revolutie die in deze streek begon. In *Ambergate* eindigt het Cromford Canal en daar nemen we de trein naar Hull.

Route en bewegwijzering

In Zeebrugge namen we de nachtferry naar Hull (www.poferies.com). Van daaruit fietsten we in 7 dagen 370 km door het Peak District, bijna uitsluitend langs bewegwijzerde Sustransroutes (www.sustrans.org.uk), met heel wat oude spoorpaden en boswegels. Doorgaans wordt het Peak District onderverdeeld in het zuidelijke White Peak, waar de meeste mensen wonen, en het noordelijke Dark Peak, waar vooral veel heidegebieden zijn.

Oorspronkelijk was het onze bedoeling om tot Liverpool te fietsen en terug te keren langs de noordelijke Peak. We gebruikten de uitstekende kaarten van Sustrans op schaal 1:100.000.

Info

Meer info op www.visitpeakdistrict.com.

